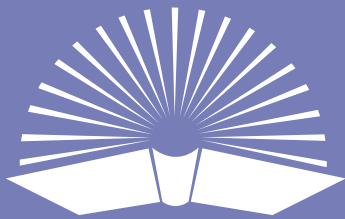

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
פסח

myshliach.net

נפסח

לקו"ש חלק א' ע' 232 ואילך
מתורגם ללה"ק

מצוות דרבנן – שהם בכלל "לא תסור", ואילו מנהגים – הרי כשהם ניתנים לביצוע בקלות – "מהיכי תיתי", אבל למסירות נפש עליהם אין חובה.

יתרה מזו הם טוענים: בשעה שקיים הצורך לחנך ילדים בדרך התורה – והרי הצלחה מלאה מושגת בקושי רב – כדאי להתעלם לפעמים ממנהגים ולהתמסר להחדיר בהם תוקף לגבי דברים עיקריים.

כלפי אלו – באה הוראה מסדר הקושיות: הדבר הראשון שתינוק שואל עליו, הדבר הראשון שתינוק חש בו ושמשאיר עליו רושם – אינו ענין שמדאורייתא או מדרבנן, אלא מנהג ישראל הוא הדבר שעין התינוק צדה אותו, ושמשפיע עליו במדה גדולה ביותר.

אם תהיה ההתנהגות הכללית של הילד דומה לשל הסביבה הלא-יהודית – הרי אף אם יקבע עתים לתורה, יתפלל, יקיים מצוות וכו', אבל מאחר שהוא דומה בהתנהגותו לסביבתו ולא ניכר עליו שהוא יהודי, ולא מורגש בו ההבדל בין ישראל לעמים, "אתה

א. מה נשתנה:

סדר ארבע הקושיות לפי מנהג חב"ד¹ הוא: מטבילין, מצה, מרור, מסובין.

לכאורה – בלתי מובן: הרי סדר זה אינו מתאים לא לחשיבות הענינים ולא לסדר הופעת הדברים לפני הילד.

לפי חשיבות הענינים היה צריך להיות הסדר: א) מצה – חיוב מדאורייתא. ב) מרור – מדרבנן (בזמן הזה²). ג) מסובין – דבר המבטא את ענין החרות. – ורק לבסוף – מטבילין, דבר שאינו אלא מנהג בלבד.

לפי סדרי ראיית התופעות ע"י הילד היה "מטבילין" צריך להיות לגמרי בסוף (שהרי העיקר הוא הטיבול השני), או, לפחות, אחרי "מסובין", משום שישנה הסבה בקידוש, עוד לפני הטיבול הראשון³.

ב. ישנם כאלה האומרים שמצוות

דאורייתא יש לקיים בתוקף, עד כדי מסירת נפש, וגם מצוות דרבנן צריכות להיות בתוקף, כיון שהן נכללות במצוה "לא תסור", (וכמו שהאריך הרמב"ם⁴ ביחס לגדרים, סייגים ובפרט

נקבה, כי אם "שיר חדש" בלשון זכר⁸ – שתהא זו גאולה שלמה ואמתית, שאין אחריה גלות, על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחת חגה"פ, תשט"ז)

ה. הרי אני כבן שבעים שנה:

ביחס לביטוי "הרי אני כבן שבעים שנה", בכ' הדמיון, נאמר בגמרא⁹ שלאמתו של דבר היה רבי אלעזר בן עזריה צעיר מזה בהרבה אלא ש"אהדרו ליה תמני סרי דרי חיוורתא" (=העניקו לו שמונה עשרה שורות של שערות לבנות) ונראה כזקן, ומכאן הביטוי "כבן" בכ' הדמיון.

לפי זה בלתי מובן הנאמר בהמשך הדברים: ולא זכיתי כו'. לפי פשוטם של הדברים נראה שהתמיהה על "ולא זכיתי" אינה נובעת רק מכך שהוא חכם אלא גם מן העובדה שהוא זקן כבן שבעים שנה והקדיש זמן רב לדבר ומשום כך היה צריך לנצח¹⁰ שתהיה הלכה כמותו. ברם, מאחר שהיה רק נראה כזקן – מתערער הבסיס לטענה שצריכה להיות הלכה כמותו?

אך ידוע¹¹ שהמשלים והדוגמאות אינם משלים סתם, כי אם משתלשלים מן הנמשל שלהם ואם כן – עובדה זו עצמה ש"נראה כזקן" נובעת מכך שמבחינה רוחנית היה אמנם זקן בן שבעים שנה, וכאמור בסידור האריז"ל שבצירוף שנותיו שבגלגולו הראשון היה אז בן שבעים שנה.

לפיכך הוא מסיים בתמיהה: ולא

בחרתנו מכל העמים", – יביא הדבר לידי כך שגם במצוות שהוא מקיים ובתורה שהוא לומד לא תהא מורגשת הקדושה הדרושה.

וכאשר פגום באדם היסוד – קדושת התורה וקדושת המצוות – עלול להיות שבמשך זמן ייפגם בו, ח"ו, גם קיום המצוות בפועל.

ג. נוסף על כך שמנהגי ישראל מהוים הם עצמם תורה, כמאמר: מנהג ישראל תורה (ואפילו מנהג נשים⁶) ולפיכך אין לשקול מה עדיף, ככתוב: "אורח חיים פן תפליס"⁶, ואין, לכן, לוותר על דבר – הרי, נוסף לכך, יש כאן היסוד הראשון בחינוך! על הילד לדעת שהוא שונה מן הכל, עליו לדעת שהוא יהודי. דבר זה מושג ע"י מנהגי ישראל. המנהגים בולטים לעין, והם, בעיקר, משרישים את התחושה של "אתה בחרתנו מכל העמים", דבר שממנו נבע – "וקרבתנו מלכנו לעבודתך", היסוד והבסיס לכל התורה. כמאמר רז"ל⁷: "גדולה שימושה יותר מלימודה".

ד. כשמחנכים ילדים כפי הראוי ומלמדים אותם שגם מנהג ישראל תורה היא ויש למסור הנפש עבורו – אומרים אז: עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו ה' אלקינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה, וגם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים", למרות החשך הכפול ומכופל של הגלות, יוציאנו מאפלה לאור גדול, ו"נודה לך שיר חדש" – לא "שירה חדשה", בלשון

הריהי קיימת לעולם, כאמור ב"תניא"¹⁵: "ויחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד". אבל הרע אינו מציאות כלל, כי אם העלם והסתר, ואם קיבל האדם עבירו עונש ממרק, בגשמיות או ברוחניות, או שעשה תשובה עליו – בטל הרע לגמרי. כל שכן בתשובה מאהבה שזדונות נעשים כזכיות¹⁶.

ח. דבר זה משמש מענה גם לשואלים: כיצד יתכן שהדורות הקודמים לא זכו לגילוי המשיח, ואילו עתה – "אכשור דרא"? (בתמיהה) – נזכה לגילוי המשיח.

– בדורנו קיים גם הטוב של הדורות הקודמים, כנ"ל, ומשום כך נזכה דוקא עתה לביאת המשיח במהרה בימינו.

(משיחת ליל ב' דחגה"פ, תשח"י)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

זכיתי כו'. – בגלל העובדה שמבחי רוחנית היה זקן, היה עליו לזכות שתהא הלכה כמותו.

מתוך כך שה"זקנה" הרוחנית היתה קשורה בענין של תורה, הלכה כמותו, והרי התורה שולטת גם בגשמיות – התבטא הדבר גם בכך שהיה נראה כבן שבעים שנה אפילו בעניניו החיצוניים לגמרי (שערות – "הטפל לבשרו"¹²), ובהתאם למאמר הירושלמי¹³ לפסוק "לא-ל גומר עלי", שמציאות העולם משתנית בהתאם לפסק דין של התורה.

ו. ההוראה מן האמור לגבי עבודתו של כל אחד:

הנשמות שבדורנו, ברובן, אינן נשמות חדשות, כי אם כאלה שבאו פעם בגלגול. כשמזדמן לאדם ענין של "עבודה" שלפי כחותיו ועניניו בגלגול הנוכחי אינו נראה לבר ביצוע – עליו לדעת שעשוי להתגלות בקרבו הטוב שמן הגלגול הקודם שלו, ודבר זה יסייע לו בעבודתו, לא רק ביחס לשכל ורגש – כחות פנימיים – כי אם גם ביחס למחשבה דבור ומעשה – ענינים חיצוניים ("שערות") – בחיי יום יום¹⁴.

ז. יש מקום, לכאורה, לשאול: אם מצטרפים הענינים שבגלגול הקודם – עלול, לכאורה, גם הרע להצטרף, ומי יודע איך היה מצבו בגלגול הקודם, ומנין יקח כחות להיאבק ברע ולעשות עבודתו?

התשובה לכך: מציאותו של הטוב היא נצחית. כשיהודי מקיים מצוה

כסח

מתורגם ללה"ק

חמץ ומצה, שניהם עשויים מבצק: קמח ומים. ההבדל ביניהם הוא מצב הבצק. החמץ הוא בצק שתפת, המצה היא בצק שלא תפת.

תפיתה – פרושה: התנפחות. בעשית חמץ נותנים לבצק זמן לתפוח ולגדול, ואלו מצות עושים מבצק שלא תפת כלל.

התפיתה והתנפחות, הן סמל להתנשאות וגאווה. אדם מתנשא ומתגאה, הוא כבצק שתפת, ונתן להשוותו לחמץ.

אי־תפיתה והתנפחות, היא סמל לשפלות וענוה. אדם המשפיל עצמו ומתנהג בענוה, הוא כבצק שלא תפת, ונתן להשוותו למצה.

חג הפסח מורה לנו דרך התנהגות לכל השנה. בפסח – החמץ הוא אסור חמור, ואלו המצה היא מצוה גדולה.

לְלַמְדָנוּ – בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה, אָסוּר לְהִתְנַהֵג בְּגֵאוּהַ, כְּחֶמֶץ, אֶלָּא בְּעֲנוּהַ, כְּמִצָּה.

מִדּוּעַ אֵין לְנַהוֹג בְּגֵאוּהַ?

לְמָה עָלִינוּ לְנַהוֹג בְּעֲנוּהַ?

הָעֲנוּהַ מְסִיעֵת לְאָדָם לְסוּר מִן הָרַע וְלַעֲשׂוֹת טוֹב.

א. לְסוּר מִהָרַע:

אָדָם גָּאָה שְׁחָטָא – לֹא בְּמַהְרָה יִכִּיר בְּחַטָּאיו וְיִחְזוֹר עֲלֵיהֶם בְּתִשׁוּבָה, וְאֵלּוּ אָדָם עָנוּ שְׁחָטָא – יִכִּיר בְּחַטָּאוֹ וְיִתְקַן הִתְנַהֲגוּתוֹ.

אָדָם גָּאָה, נוֹטֵה לְהַצְדִּיק תָּמִיד אֶת עַצְמוֹ, גַּם כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה רַע – מִתּוֹךְ גְּאוּתוֹ אֵין הוּא מְכִיר בְּטַעֲיוֹתָיו, וְאֵינוֹ מְתַקֵּן אֶת הַנְּהַגָּתוֹ.

לְעֻמַּתּוֹ, אָדָם עָנוּ – אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ לְהוֹדוֹת כִּי טָעָה. לְהִפְךָ, מִתּוֹךְ עֲנוּתָנוּתוֹ הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְסַגֵּל לְחַטּוֹא, וְכְשֶׁהוּא עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה רַע – הוּא מְכִיר בְּחַטָּאוֹ וּמְתַקֵּן אֶת הַנְּהַגָּתוֹ.

ב. לַעֲשׂוֹת טוֹב:

אָדָם גָּאָה מְתַקְּשֶׂה בְּקִיּוֹם הַמִּצְוֹת, וְאֵלּוּ אָדָם עָנוּ מְהִיר בְּקִיּוֹם הַמִּצְוֹת; לְדַגְמָה: בְּמִצְוֹת הַצְדָּקָה.

אָדָם גָּאָה מִתְקַשֶּׁה לְקַיִם מִצְוֹת צְדָקָה. הוּא חוֹשֵׁב: ה' נָתַן לִי כֶסֶף מִפְּנֵי שְׂאֵנִי חָשׁוּב וְצַדִּיק. לְעֵנִי לֹא נָתַן ה' כֶּסֶף מִפְּנֵי שֶׁהוּא פָּשׁוּט וְרָשָׁע – אֵינִי צָרִיךְ לְעֶזְרָה לוֹ! עָלִיו לְשַׁפֵּר אֶת עֲצָמוֹ, וְאִז ה' יִתֵּן כֶּסֶף גַּם לוֹ!

לְעֲמַתּוֹ, אָדָם עָנוּ מִהֵדָר לְקַיִם מִצְוֹת צְדָקָה. הוּא חוֹשֵׁב: כָּל הַכֶּסֶף שֶׁה' נָתַן לִי, אֵינֶנִּי רְאוּי לוֹ, אֲנִי אָדָם פָּשׁוּט. יֵשׁ טוֹבִים מִמֶּנִּי וְהֵם עֲנִיִּים, עָלִי לָתֵת מִכֶּסֶפִּי לָהֶם!

הַחֲמִץ – הַגָּאֹה, מוֹנֵעַ חֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה וּמְקַשֶּׁה אֶת קִיּוֹם הַמִּצְוֹת.

הַמָּצָה – הָעֲנָוָה, מְסִיעֵת בְּחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה וּמוֹסִיפָה בְּקִיּוֹם הַמִּצְוֹת.

חַג הַפֶּסַח מוֹרָה לָנוּ דֶרֶךְ הַתְּנַהֲגוֹת לְכָל הַשָּׁנָה: לְבָרוּחַ מִהַגָּאֹה, וּלְהַתְּנַהֵג בְּעֲנָוָה.

(מעובד לפי הגש"פ [הוצאת תשמ"ז] עמ' קעה-ט)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

הגיע ליל הסדר. המשפחה כולה סובבת סביב השולחן לכבוד החג, והצעיר שבבנים פותח ומתחיל לשאול את ארבעת הקושיות. קושיה ראשונה שבשונה מכל לילות השנה - בלילה הזה מטבילים את המרור בחרוסת ואת הכרפס. השאלה השנייה שאוכלים מצות. השלישית שאוכלים מרור והרביעית שמסובים.

התמיהה:

בואו ננסה להבין קצת את סדר הקושיות. אם מסדרים אותם לפי ההתרחשויות, הרי שמסובין היה צריך להיות בהתחלה (שהרי כבר את הקידוש שותים בהסיבה), ואם לפי סדר החשיבות, היו צריכים להתחיל במצה שהיא מדאורייתא ואח"כ מרור מדרבנן ורק בסוף מסובין - שמבטא את עניין פסח, ומטבילין שהוא בסך הכול מנהג?

מה פשר הסדר של להתחיל בדבר שהוא מנהג, מטבילין, ורק אחרי זה מצה מדאורייתא וכו'?

הפתרון:

יש כאלה החושבים שרק עניינים שהם מהתורה צריכים לעשות עם כל החיות. אך מה שמדרבנן ובפרט רק מנהג שהשתרש בדורות האחרונים - שאין כל צורך להקפיד עליו באדיקות יותר. על זה לומדים אנו את ההוראה מליל הסדר, שבו מקדימים דווקא את המנהג בהתחלה, לומר לנו עד כמה שחשוב להקפיד על זה. בהצלחה לכולנו.

חיוש, "זה ממש לא משנה ילדים, אנחנו לא מדברים בבית שלנו בצורה לא נעימה" השתיקה אותם אמא. "נכון, צריך לשמור על פה נקי, במיוחד עכשיו בערב פסח" אמר שמוליק בצחוק שהצטרף לשיחה, "אתם יודעים שלמדנו היום, שבערב פסח צריך לנקות טוב את הפה מחמץ, לא רק את

הבית..."

"נכון מאוד" שבחה אותו אמא, "בשיניים שלנו נדבק הרבה חמץ, ולכן צריך לנקות אותם, וכמובן שבפסח אסור להשתמש במברשות השיניים של כל השנה..."

שניאור הקשיב לדברים בריכוז, "טוב שליחה חיוש" אמר ברצינות בקול מתוק, "אני לא רוצה שכל השנה יהיה לי חמץ לא בשיניים, אפילו אם הוא לא חמץ אמיתי", שמוחיק חיך וצבט לו בלחי, הוא הבין את המסר של אמא מצויין. "כל הכבוד שניאורק'ה!" חיבקה אותו אמא, "ועכשיו רוצו לצחצח שיניים 'על אמת', כי כבר נהיה מאוחר וצריך להתארגן לשינה..."

"זהו זה!" נאנחה אמא באנחת רווחה, זרקה את הסמרטוט הרטוב בתוך הדלי וסגרה את דלת המקרר המבריקה. ברוך השם הם הספיקו לגמור לנקות את כל המטבח לפסח!

נשאר רק להוריד את הכלים המיוחדים של פסח, לגמור לנקות את הכניסה לבית ולשטוף את כל הכסאות... והבית מוכן לגמרי לפסח! כבר מחר היא רוצה להתחיל לבשל לחג בעזרת ה'.

"אמאאאא" נשמעה צעקה חדה מחדר הילדים, אמא ניגשה לשם בבהלה ועוד לא הספיקה לפתוח את הדלת וחיוש יצאה החוצה בפנים אדומות ובוכיות, "שניאור כל הזמן מציק לי!" יבבה בצעקות רמות, "הוא אומר לי מילים לא יפות!!" התלוננה. אמא הביטה אל תוך החדר, שניאור בן הכמעט 3 ישב במרכז החדר על הרצפה ובנה מגדל גבוה בשתיקה כאילו הדבר לו נוגע לו. אמא נאנחה בחיור, הוא לא באמת מתכוון ומבין מה הוא אומר...

"שניאור, אתה יודע שהפה של יהודי הוא קדוש, ואנחנו לא רוצים ללכלך אותו במילים לא יפות נכון?" גערה בו במבט חמור. "אבל גם היא אמרה לה!" מחה בקטן, "מה אמרתי לך?" התנצחה איתו

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

בל יראה ובל ימצא הוא איסור על אדם מישראל להשאיר ולקיים חמץ ברשותו בפסח.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קומבודיה
דבורה שירה הלפרין - בולגריה
חיה מושקא הלפרין - בולגריה

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

נושא / נושא

אתה בחרתנו

אנא נסיב מלכא

במסגרת זו לימד הרבי את רוב הניגונים שלו. כמו צמאה לך נפשי והוא אלוקינו ואנעים זמירות ועוד. למען הדיוק נציין כי היו פעמים נוספות שבהן לימד הרבי ניגונים, אך על כך יריעה נפרדת ועוד חזון למועד.

השבוע נרצה להתמקד בניגון אחד של הרבי על פסוק מתפילת המוסף. "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו... ורוממתנו מכל הלשונות, ושםך הגדול והקדוש עלינו קראת". הניגון מורכב משתי תנועות, של צדיקים ובעלי תשובה (תשאלו כבר את ההורים בדיוק, מדוע כמה ואיך) - וזה מכבר שהפך לפס הקול במסגרת ניגוני רבותינו נשיאנו. אם רוצים לנגן ניגון של הרבי, הרבה פעמים שמתחילים דווקא בניגון זה.

ומדוע? כי מתיקות מיוחדת נודעת לו עקב מילותיו. לא צריך להיות גאון גדול או להיחנן בתורת הקריאה בין השורות, בכדי להבין את משמעות המילים גם כלפינו אנו, כשרים אנו ניגון של הרבי.

השמחה כאן היא גדולה. אנו שמחים ומוזדים על הזכות הגדולה להיות שייך לצבאו של הרבי. זכות שממש לא כולם זכו לה. בחרתנו מכל העמיד. אהבת אותנו. רצית בנו. והעיקר - רוממתנו מכל הלשונות ושםך הגדול והקדוש עלינו קראת.

אוי. איזו מתיקות וזכות מיוחדת. להיות שייך לצבאו של הרבי. הרבי בחר בנו במיוחד מכווולם. לא כל אחד זכה בזה.

נשיא לבני אשר

חודש ניסן נתייחד בתחילתו בתפילה מיוחדת

שעת שיא בבית רבינו שבבבל. השעה היא חמש לפנות בוקר. הקהל כולו מזיע מרוב מאמץ. אדים רבים פושטים באוויר. אין סדר באף פינה, השולחנות בצד ורק הספסלים פרוסים בפניות בית המדרש.

התאריך הוא מיוחד - ליל שמחת תורה. עשר שעות לפני זה יצאו מנקודה זו בדיוק, בקבוצות מאורגנות ומורחבות, מאות מאנ"ש ותלמידי התמימים לנקודות שונות ברחבי העיר, בכדי להביא ליהודי המקום את שמחת החג.

שעות הליכה ארוכות, אולי שלוש וארבע עד היעד, ואחר כך שוב חזור בריצה בכדי להספיק להגיע בזמן להקפות של הרבי המתחילות בשעה אחת אחר חצות בדיוק. אין זמן לנוח, הרגלים עובדים בלילה הזה בשביל כמה חודשים, כמעט שלא יושבים ורק רוקדים ורוקדים.

כשנגמרות ההקפות והשעה היא כבר ספק לילה ספק בוקר - איש לא הולך לישון. באותה שעה, כך בשנים הראשונות עד לשנת תשכ"ד, התרחש מעמד עילאי ומרגש, היו שכינו אותו 'מתן תורה', שבו ירד הרבי במיוחד מחדרו הקדוש לבית המדרש כשבידו בקבוק משקה, וחילק ממנו לכל מי שהתחייב להוסיף בלימוד החסידות, או מי שלאורך השנה החולפת הוסיף בזה.

כשמסיים הרבי לחלק, מתיישב הוא במקומו. הס מושלך בקהל. שקט דממה שולט. ואז מלמד הרבי ניגון חדש. בדרך כלל שוהה במקום בעל מנגן ידוע, שתפקידו לזכור את הצלילים בכדי לשנן אותם עם הקהל לאורך הלילה שעד שיקלטו אותו כולם.

נכנס הראשון ובוחר את שר האוצר. השני את שר המיסים והכלכלה. השלישי את השומר בכניסה. אבל היה אחד שהחליט לבחור במישהו אחר, תחזיקו חזק - במלך עצמו!

כעת ודאי תאמרו לעצמם, איזה בחירה נכונה. הרי מי הם המשוגעים שנכנסו לארמון ובמקום לבחור במלך בחרו בשרים?? אלא שלא. מסתבר שההיגיון הצרוף דווקא עומד לצדם של הבוחרים בשרים. כי הלא המלך אינו מתערב בניהול המדינה. לא מתערב לשריו בניהול התקציב ושאר העניינים. אם אתה צריך עזרה, אתה צריך קשר עם השר שהוא בפועל אחראי לעניין, לא למלך שבפועל מעל כל השרים מבלי להתערב בפרטים.

וזה בדיוק ההבדל בין הרביעי לשאר. השלושה הראשונים חיפשו משהו, רצו איזה פרט כל שהוא שניתן להם דווקא על ידי הבחירה בשרים, אולם הרביעי לא עניינו אותו זוטות. לא היה אכפת לו ממשרות ותקציבים - דבר אחד בלבד עמד לנגד עיניו: קשר עם המלך. למה? כי הוא המלך! לא כי אני מרוויח מזה משהו אלא רק משום שכך צריך להיות.

כאלה הם בני ישראל שבוחרים בקדוש ברוך הוא. זה נקרא בחירה משום שבמבט חיצוני הרווח מגיע כשבוחרים את השרים והאמצעים השונים. אך בני ישראל בוחרים מהות. בוחרים במלך.

לא סתם קריאת הפרשה הזו בנשיא מתרחשת דווקא ביום הבהיר י"א ניסן. מדי שנה כשמגיע יום הולדתו של הרבי, נזכרים אנו מחדש בזכות העצומה לה זכינו, להיות שייך ללגיונו של מלך, לנשיא הדור. לא כי יש כאן רווח חיצוני וצלולים מכובדים. לפעמים בגלל זה אפשר אפילו לחטוף קיתונות של נאצות. לא פשוט להיות שליח. זה לא כזה קל בגשמיות. אך אנו איננו מחפשים קל או פשוט, אנחנו מחפשים מהות, מחפשים את המלך עצמו, את נשיא הדור. אנא נסיב מלכא.

"אתא בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות וקידשתנו במצוותיך וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת".

לחיים שלוחים, אשרינו שזכינו.

שנאמרת מדי יום לאחר תפילת שחרית. הלא היא פרשת הנשיאים. בי"א בניסן, כמעט לפני הסוף, אנו קוראים את פרשת הנשיא אשר. הפסוקים שמזכירים שם מדברים על בחירה. בחירה שבחרו בני ישראל בקדוש ברוך הוא ובחירה של הקדוש ברוך הוא בעם ישראל מיתר אומות העולם.

וזה בכלל לא ברור. מילא זה שבחר בנו הקב"ה מכל העמים - זה עוד איכשהו מובן למה קוראים לזה בחירה. כי הרי באותה מידה יכול היה הקב"ה לבחור לכאורה בכל אומה אחרת. אבל בנוגע להמשך הקריאה, שבחירת בני ישראל היא בקדוש ברוך הוא - תמוהה היא במאוד.

כי זה בכלל לא נקרא לבחור. כשיש לפניך משהו גדול ומוצלח ומשהו קטן ומכוער. אם תיקח את הגדול זה ייחשב בחירה?! והרי ברור שתיקח אותו, אין לך כל צורך להתלבט. רק כשלפניך שני דברים שווים ובחרת באחד על פני השני למרות שחיצונית לא נראה הבדל - כאן ראוי לכנות זאת בחירה.

אם כך, כשהפסוק אומר "אשרי העם שככה לו", שאשריהם ישראל על כך שבחרו בקדוש ברוך הוא דווקא להיות להם למלך - מדוע מכנים זאת בחירה? והרי לכאורה זה ברור מאלינו.

מהות מול כמות

אלא שזה לא כזה פשוט. ואולי מכאן העלילה רק מתחילה להסתבך. ולפני זה סיפור או נכון יותר - משל קטן. היו היה, כמו בכל הסיפורים, מלך ושליט נערץ ולו שרים ועבדים ושלל נתינים. יום אחד זכו כמה מאזרחי הממלכה בהזדמנות פז נדירה - להגיע לארמון ולבחור להם איש שיהיה חברם ורעם.

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיהם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM